

אולדה מאיר עם שני נכדיה. עמוס אטינגר והספר המפורסם שלמעשה הוא כריכה. כשגומרים לצלם את התוכנית, נוגשים מהר לאורח-הכבוד ולוקחים ממנו בחזרה את הכריכה המהודרת. כדי שתישאר נקייה ומסודרת למען האורח הבא.

בן גוריון ההופעה המצולמת האחרונה שלו היתה בחיים שכאלה על יצחק נבון. בן-גוריון הגיע באמצע התוכנית. אטינגר עבד קשה והכין לו שאלות. אבל בן-גוריון ראה אנשים בקהל וניהל את השיחות דווקא איתם. בתצלום: הזמרת אסתר עופרים לוחצת את ידו של בן-גוריון כשאטינגר מקרב המיקרופון כדי שישמעו אותו יותר ברור.

חיים טופאל זכה לשני חיים שכאלה. אחד בארץ ואחד באנגליה. לתוכנית בלונדון הטיסו האנגלים את אמו ואת אביו ואת שני ילדיו מהארץ. ההתרגשות באולפן היתה עצומה. הקהל לא ידע שחיים ראה את שני ילדיו שבועיים קודם לכן ואת הוריו בחודש הקודם. לתוכנית חיים שכאלה של אטינגר הגיע ישר מהטיסה.

ובתוכה דף עם הוראות טכניות, ארץ ישראל אחת. הרבה סיפורי-חיים, הרבה תקופות, המון חברים. עמוס אטינגר אחד הולך הביתה. חיים שכאלה. **דניאלה שמי**

עובדים בטלוויזיה הכללית מתרעמים על הנסיון של החינוכית לחזק את רגליהם, בניגוד לחוק ובשיטות פיראטיות. שכן לטלוויזיה החינוכית אין ועד-מנהל, מליאה או פיקוח ציבורי. היא מקבלת הנחיות ישירות מלישכת שר-החינוך — דבר העלול להפוך אותה לטלוויזיה פרטית-פוליטית של השר.

רונת אנגלר

רק איש אחד אמר „פאק-אוף” והלך. אבל זה קרה באנגליה. בארץ כולם נשארו בתוכנית „חיים שכאלה”

אף אחד לא קם

קרה. רוב האנשים שיתפו פעולה. אלה הם גם החיים שכאלה שלהם. היו תוכניות שלא נעשו כמו זו של משה רייך. לדין פשוט לא היו חברים, ובלי חברים אין חיים שכאלה. פונים אליו כל הזמן. לפעמים ישירות. שואלים, „נו מתי אתה עושה עליי?” או „בטח עליי אתה לא תעשה?” יש ששולחים שליחים. בהתחלה היתה איינזות מסוימת. אחר-כך למד. לכל מי שחושבים שמגיעה להם תוכנית הוא אמר „שמע, התיק שלך כל-כך גדוש וגדול ומסובך, שאני לא יודע איפה להתחיל.” והבן-אדם נרגע. הוא מבין שהוא בכל זאת חשוב. ושעור יגיר עו אלו.

איך מתחילים בעבודת-התחקיר? איך שומרים על סוד שיש לו שותפים כל-כך רבים?

„הכל מתחיל באשה או בילדים. האשה — או הבעל — מספרת, נזכרת, חוקרת בעצמה, שולחת אותנו לאנשי שים. היא גם רואגת שהסוד יישמר. עוד לא התקשש לנו אף פעם מפני שמשהו דירב. אצל אנשים יותר מבוגרים פחדנו קצת מגורם ההפתעה. גם כאן האשה הרגיעה. אשתו של יעקב חזן אמרה שאם הוא יידע למה הוא בא, הוא לא יבוא.

„רוב האנשים נדהמים, מופתעים, מתרגשים עד דמעות. אבל אף אחד לא קם ועוזב. כשרואים בשורה הראשונה את כל המישהו ומסביבם החברים והזכרונות, לא בורחים.”

אטינגר סמך על זה. חוץ מזה תמיד יש איזה רופא בשטח, למיקרה שחסי וחליה. לאנגלים זה דווקא קרה עם כדרוגלן בשם דני בלנשפלאור — שבא, הבין מה קורה, אמר „פאק-אוף” והסתלק. מאז התוכנית באנגליה הפסיקה להיות כשידור ישרי.

טיק שחור לכל אחד

הוא ער לביקורות. אם הוא מר, לא תרואים את זה עליו. מדבר על ביקורות ומחייך. קרא את כל הביקורות וזוכר אותן. „ההצלחה היא השלב הי ראשון לכישלון.” הוא אומר. „מחפשים אותך, נהנים לא לפרגן. לקח לי זמן, אבל התחשנתי. בסקר הצפייה שעשו הסתבר ש-85% מהצופים מרוצים עד מרוצים-מאוד מהתוכנית. כנראה גם הי קהל התחשן מהביקורות.”

הביקורת היחידה שאותה לקח ממש ברצינות היא של פיליפ גילון מגרר סלם פוסט. „כשהוא כתב ביקורת רעה בדקתי את עצמי, ניסיתי לתקן. האמנתי לו.”

הוא יודע שטוענים נגדו שהתוכנית יפה מדי. כולם גיבורים, כולם יפים. כולם חכמים וכולם יודעים לשאול. אטינגר מרגיש שהמעידות של אורח התוכנית, אם יש כאלה, הן לא מעניינות, אם אין להן השלכה על התקופה. לכל אחד יש טיק קטן ושחור שבשביבלי הי תוכנית הוא נשאר סגור. זו לא תוכנית רכילות.

לא מפחד שמישהו אחר ייכנס לנעליו עכשיו, כשהוא עוזב. נכון שלכל גנרל יש מחליף, אבל לא לכל משוער.

כשהיה שלוש שנים בושינגטון בי תור בעלה של אשתו העיתונאית תמר אביר, דאג להשאיר כאן מחליף. „השארתי להם את האיש הכי טוב לעניין זה, ניקלה אגמון. הוא עובד תוכנית אחת עם נחום גולדמן, וזו היתה

הסכימו שאעשה פיילוט, עם שלמה בר-שביט.

„מצא חן בעיניהם והפיילוט שודר. אבל המלחמות לא נגמרו. ביקשתי שיצלמו בצבע. צחקו עליי. כשציילמו את התוכנית על גולדה, אמר איציק קול שלא מעניין אותו כלום, והוא מצלם בצבע. הטלוויזיה בכל זאת שידרה בשחור-לבן.”

מאז 1971 עושה אטינגר את חייהם של אורחיו. יותר מ-200 פגישות לכל תוכנית. נסיעות בכל רחבי הארץ. טלפון פרטי פתוח 24 שעות ביממה, למיקרה שהחברה של ההוא פיתאום תיזכר במשהו מעניין.

היו פגישות. מחליטים על מישהו, חוקרים, עובדים, נפגשים, מכינים טיק, ופיתאום מסתבר שזה לא יילך. האיש לא מעניין, החומר לא מעניין. על כל שלוש תוכניות משודרות, אחת נופלת. מכל התוכניות ששודרו מצטער אטינגר גר רק על אחת. הוא לוקח את הכישלון על עצמו. „פיספסתי. היה לא טוב. יצא תי עם הרגשה רעה. בלי שמות, כמו בן.”

לדין לא היו חברים

ניסו להצר את צעדיו בתוך „הטל” וויזיה. אמרו לו שהתוכנית ארוכה מדי. אמרו שהקהל לא יאהב את זה. „אבל אף אחד ממנהלי הטלוויזיה מעולם לא בא להפקה של חיים ש-כאלה. אף אחד מהם! כל הזמן היו עסקים בניהול! לא טרחו לבוא ולראות מה קורה. אפילו בשביבלי הכבוד לאנשי-הצוות. אף פעם אחת! אבל ידעו להגיד לי: שמע, את הטיפוס הזה אני לא צריך לראות בשני חלקים. מספיקה לי פעם אחת. מהפעם הבאה תקבל רק שעת שידור אחת! למזלי רק אמרו ולא עשו.”

„אייאפשר לשכנע בשיחות בטל” וויזיה. מנהלי-הטלוויזיה שלנו יודעים הכל מלבד להקשיב לשני.

„אולי עכשיו זה ישתנה. חיים יבין יודע להקשיב.” אטינגר עושה מאמץ שלא להישמע מריר, אבל יש הרגשה שהרבה נחת הוא לא שבע מעמיתו. אין הוא מוכן לחלק ציונים. גם אילו היה מוכן, הוא לא יודע איזו תוכנית אהב מכולן. נדמה לו שתמיד היה מאוהב בחורו. האהבה התפתחה עם הנסיעות ברחבי הארץ, עם הפגישות, עם איסוף הפרטים הקטנים.

כן, היו פעמים שסילקו אותו. „על השמוק הזה אתה עושה תוכניות? עוף מכאן. אני לא רוצה להשתתף” גם זה

ביום החמישי יוקרן החלק השני של חיי יפה ירקוני. ביום החמישי הבא יצלמו את התוכנית ה-50 בסדרה חיים שכאלה. אחריה יוצא עורך התוכנית והמראיין עמוס אטינגר, לחופשה ארוכה ללא-תשלום.

אטינגר פרש בתוכנית את חייהם של רבות מהדמויות המעניינות של טרנס-המדינה והמדינה בהרבה שיטחי חיים. אני זוכרת את התוכנית שעסקו בחיים גורי, הפרופסור אפרים קציר, גולדה מאיר, עוז וייצמן, חצקל איש כסית, אורי ירום, חיים טופול, יהורם גאון, חיים כהן, יעקב אורלנר, עדה סירני, יעקב חזן. כל אחד מהסיפור האיש של, שהוא חוט מתוך הסיפור הכללי של המדינה. של כל אחד מאיתנו, למעשה.

עכשיו אטינגר עוזב. הוא מרגיש שגם הוא וגם התוכנית צריכים מנוחה ארוכה. אבל לפני המנוחה הוא נפגש איתי. כדי לספר לי קצת על חייה של חיים שכאלה.

„קודם כל אני רוצה שיידעו שלא אני המצאתי את התוכנית. היא קיימת בארצות-הברית ובאנגליה, אבל שם היא קצת אחרת. הגורם הדומיננטי בצלם הוא גורם ההפתעה. מביאים לתוכנית אנשים שהאורח המרכזי לא פגש וזמן רב. רוב הזמן מדבר המראיין ומדי פעם נכנס מישהו. גיבור התוכנית נדהם, קם, מתנגש, מתרגש ועוברים הלאה. כשביל שתי נשיות הם מטיסים אדם מאוסטרליה. עם צוות של כ-20 תחקירנים וקורבן 200 אלף דולר לתוכנית, זה אפשרי.”

אצלנו יש עמוס אטינגר, כשלידו כבר 10 שנים התחקירנית נעמי אטיאס ו-10 אלפים דולר לתוכנית. גם לתשלום כרטיסי-טיסה. זה לא מאפשר הרבה נשיות מיובאות, ולכן נולד השינוי המבורך.

אצלנו זה סיפור. האורח המרכזי הוא קטליזטור לתקופה ולנושא. הנשיות הן הן הצימוקים. לא בדיוק שיעור בהיסטוריה, ולא בדיוק תוכנית-בידור. ציור של שניהם.

עמוס אטינגר: „לפני שנים ראיתי את התוכנית בוויל, והצעת אותה לי קול ישראל. כמו לכל רעיון טוב, הם סירבו מיד.”

„לא ויתרתי, הלכתי לגלי צה”ל. והם הסכימו. עשיתי תוכנית אחת עם אברהם יפה, ואז קול ישראל התרצו. עשיתי כמה תוכניות והצעת את זה לטלוויזיה.”

„לא התלהבו, כמו בן, אחרי הרבה מאוד שיכנועים שלקחו שלוש שנים

שהגיע לשם היה שימרון סביר, אחיו של רפי סויסה.

שיטות פיראטיות

הקרב בין הטלוויזיה הכללית ללימודית מחריף. הנהלת רשות-השידור מתכוונת לפנות ליועץ

העולם הזה 2542